

Auroran kartanon päärakennus, Kuva: Yhdistyksen kokoelmat

LIPPISVERKKOLEHTI 1/2010

LIPPAJÄRVELÄISET RY:N JÄSENLEHTI

Myllykylänpuro, kuva Jorma Lehto

SISÄLLYSLUETTELO

- 3 Pääkirjoitus**
- 4 Musiikkia ja paljon muuta uuteen Musiikkitaloon.
Fil.lis Reijo Jyrkiäinen kertoo ensi vuonna valmistuvasta musiikkitalosta**
- 5 Kauan kaivatut liikennevalot saatiin
Vilniemeen 14.12.2010.**
- 6 Kolkekannaksentien ja Vilniementien
uudet liikennevalot**
- 7 Uusi virkistysreitti**
- 8 Lippajärvi melko hyvässä hapessa**
- 9 Lapsiperhe Lippajärvellä, asukkaan puheenvuoro**
- 10 Koulunkäyntiä Lippajärvellä 140 vuotta sitten**

Lippajärveläiset ry:n jäsenlehti
Lippisverkkolehti 1/2010
8.vuosikerta

Pankki Nordea 240018-33011

Toimituskunta

Päätoimittaja: Raili Suitiala

muu toimitus: Jorma Lehto

Reijo Jyrkiäinen

Yhteystiedot:

Yhdistyksen kotisivujen

yhteydenottolomake,

joka sijaitsee päävalikossa

etusivulla vasemmassa laidassa

taitto Seija Kotipalo

Liity jäseneksi

Jäsenmaksu 10 e/talous/vuosi

tilille Nordea 240018-33011

Saaja Lippajärveläiset ry

viitenumero 10087

PÄÄKIRJOITUS

Hyvä yhdistyksen jäsen, Lippajärven asukas tai muu lukija!

Tämä on kaikkien aikojen ensimmäinen Lippisverkko-lehti numero 1/ 2010 Lippis-lehdestä, joka julkaistaan ainoastaan tässä muodossa Lippisverkko-lehtenä.

Lehden löydät kotisivuston päävalikon sarakkeesta omana otsikkonaan.

Joillekin voi olla pieni pettymys, ettei lehteä enää jaeta paperiversiona Lippajärven alueen kaikkiin talouksiin. Yhdistyksellämme ei ole tähän taloudellisia mahdollisuuksia kaupungin tuen vähennyttä.

Hyvä vaihtoehto kuitenkin on tulostaa tämä lehti tarvittaessa. Vaikkapa sellaiselle naapurille tai muulle ystävälle, joka ei itse pääse lehteä lukemaan.

Yhdistyksen plussaldona kuluneesta

kolmesta viime vuodesta voidaan todeta seuraavat asiat, joissa tavoitteisiin on hyvin päästy:

Lentomelu, sen vähentäminen ja annetut kannanotot. Niiden tukena olivat aiemmat vuoden 2007 lentomelumittaukset, jotka kiistatta todistivat, että melu alueella oli aivan liian suuri ja häiritsi asukkaiden yöunta tai jopa keskeytti sen. Asiaan saatiin sittemmin parannusta. Lue lisää kotisivustomme aokohdasta Lentomelu Lippajärvellä.

Liikennevalohankkeen 2008-2010 toteutuminen, lue lisää tästä lehdestä.

Vesiensuojelu, uimavesien tarkkailu, hoito ym. Lippajärven osalta. Tilanne parantunut. Lue lisää tästä lehdestä.

Espoon kaupungin Palveluverkkosuunnitelma 2020. Säästösuunnitelmat ovat kuohtaneet tunteita erityisesti Viherlaakson terveysaseman toiminnan supistusten uha-

tessa vuodenvaihteessa. Suur-Leppävaaran Asukasfoorumin Valmisteluryhmä puheenjohtajansa johdolla puuttui tiukasti asiaan ja tilanne on nyt se, että laboratoriopalvelutkin säilyvät entisellään, mutta tulevaisuutta koskevat isommat suunnitelmat. Myös Pienkirjastojen puolesta käytiin kovaa taistelua. Tällä erää ainakin Viherlaakson kirjaston palvelut säilyvät.

Kevään Asukasfoorumissa kuultiin asukkaita ja tärkeimmiksi asioiksi nousivat terveyspalvelut sekä Maauimalan rakentaminen Leppävaaraan. Syksyllä vielä Ryhmä vei kaikille valtuustoryhmille omat ankat vauhdittamaan maauimalahanketta!

Olkaa hyvä, hyviä lukuhetkiä lehden parissa!

Teksti Raili Suitiala

MUSIIKKIA JA PALJON MUUTA UUTEEN MUSIIKKITALOON

Lippajärveltä Helsingin keskustaan Mannerheimintietä myöten menijä ei ole enää pian kahdeksaan vuoteen välttynyt huomattavasta vastapäätä eduskuntataloa kohoavaa musiikkitaloa. Tuo maisemaa ylempää hallitsevan graniittijärkäleen, ensi vuonna 30 vuotta täyttävän valkean Finlandia-talon, lasia sekä metallia hohkaavien uudempien Kiasman ja Sanomatalon seurassa se näyttää melkein vaatimattomalta ja pieneltä kaikkeen sisältämäänsä nähden.

LPR-Arkkitehdit Oy (Laiho-Pulkkinen-Raunio) voitti suunnittelukilpailun ja akustikan suunnittelijaksi valittiin Yasuhisa Toyota, yksi alansa johtavista nimistä maailmassa (mm. Los Angelesin Walt Disney Concert Hall). Rakentamisessa ovat mukana myös Senaatti-kiinteistöt, ISS Proko Oy ja pääura-koitsija SRV. Musiikkitalon kiinteistön omistavat Suomen valtio (48 %), Helsingin kaupunki (26 %) ja Yleisradio Oy (26 %). Rakennusaikainen kustannusarvio, jossa samoin kuin aikataulussa on hyvin pysytty, on 160 miljoonaa euroa, lisäksi irtokalusteisiin ja toimintavarustukseen on varattu 20 miljoonaa.

Taloon tulee tiloja lähes kolmelle tuhannelle hengelle: istumapaikkoineen konserttisali 1700, Black Box 290, Sonore 270,

Camerata 240, Organo 140, Auditorio 100 ja harjoitussali 240. Lisäksi taloon mahtuu laaja musiikkikirjasto, näyttelytila, talon myymälä, erikokoisia lämpiöitä, ravintola ja muita tiloja. Päätoimijoiksi tulevat satajäseniset 1882 perustettu Helsingin kaupunginorkesteri ja 1927 alkunsa saanut Radion sinfoniaorkesteri sekä niin ikään 1882 perustettu, noin 1500 opiskelijan Suomen ainoa musiikkiyliopisto Sibelius-Akatemia.

Musiikkitalon ytimessä on konserttisali, jonka permannolla on paikkoja 17 lohossa 1 200 ja nousevassa parvikatsomossa 11 lohossa 500. Nykysuuntausta noudatellen katsomo kiertää koko keskellä olevan esityslavan. Musiikkitalon avajaiset ovat vajaan vuoden kuluttua, avajaiskonsertti keskiviikkona 31. elokuuta 2011 sekä avajaiskonsertit to 1. ja pe 2. syyskuuta. Heti niiden jälkeen alkavat kummankin orkesterin sarjakonsertit

ja käynnistyy koko talon muukin tarjonta.

Jo nyt taloon ja sen tulevaan toimintaan voi tutustua netin kautta, www.musiikkitalo.fi, tarjolla on esim. LPR-arkkitehtien havainnekuviista koottu kuvaesitys. Tulevien pääkäyttäjien suunnitelmat näkyvät niiden kotisivuilta, kaupunginorkesteri www.hel.fi/hki/hko/fi, Radion sinfoniaorkesteri www.yle.fi/rso on ilmoittanut, että ostamalla kausikortin tämän talvikauden konsertteihin varmistaa paikan myös tulevaan konserttitaloon ja kaupunginorkesteri tehnee saman kevätkauden korttinsa kanssa. Kausikorttihan ei ole henkilökohtainen, vaan esteen sattuessa sitä voi lainata myös sukulaisille ja tuttaville.

Kolmannen päätoimijan Sibelius-Akatemian kotisivut ovat www.siba.fi.

Teksti fil.lis Reijo Jyrkiäinen

KAUAN KAIVATUT LIIKENNEVALOT SAATIIN VILMIEMEEN 14.12.2010

KOLKEKANNAKSENTIEN JA VILNIEMENTIEN LIIKENNEVALOHANKKEEN 2008-2010 VAIHEITA

Jo vuonna 2008 Lippajärveläiset ry:n toimesta esitettiin Espoon kaupungille toivomus liikennevalojen saamisesta Lippajärven kaupunginosan Vilniemeen. Mainittu risteys on osoittautunut vahinkoriskikohteeksi. Ja ikävä kyllä, vahinkoja oli jo ehtinyt tapahtua.

Aloitteemme menestyi niin hyvin, että saimme 27.10.2008 vastaanottaa kaupungilta myönteisen päätöksen asiassa.

Suora lainaus kirjeen tekstistä:

"Aloitteenne 6.10.2008

KOLKEKANNAKSENTIEN/HEINIITYN/
VILNIEMENTIEN RISTEYS

Olemme saaneet YTV:N kautta aloitteemme liikennevalojen rakentamiseksi otsikossa mainittuun risteykseen. Ilmoitamme, että kohde on otettu suunnitteluhjelmaamme. Tarkoitus on saada valo-ohjaus rakennetuksi vuoden 2009 aikana.

Paikalle on aiemmin esitetty mm. nopeushidastimia. Pohjamaan pehmeiden ja runsaan bussiliikenteen takia hidastimien rakentaminen ei kuitenkaan tule kysymykseen.

Päätöksen allekirjoittajat Ylläpitopäällikkö Jyrki Heikkinen ja Liikenteenhallintapäällikkö Juhani Vuola"

Pääkaupunkiseudun Yhteistyövaltuuskunta YTV teki myös noihin aikoihin omia joukkoliikenteeseen liittyviä tutkimuksiaan eri puolilla Espoota. Kaupunginosaamme koskevaan kahteen tilaisuuteen osallistui tuolloin hallituksestamme Raili Suitiala.

YTV pyysi yhdistykseltämme myös lausuntoa aiheesta

Seudun Joukkoliikennesuunnitelmaluonnoksesta 2010-2014.

Lausunto toimitettiin 12.6.2009.

Lausunto saatiin asukkailta saatujen kyselyjen pohjalta. Tärkeimmäksi osoittautui vaatimus, että seutulinja 315, tiheävuoroisena tulee jatkossakin säilyttää, koska se on niin hyvä, että se on jopa peruste muuttaa sen reitin varrelle asumaan näille alueille. Monet tarvitsevat myös toista seutulinjaa 530. Lippajärven hyvät liikenneyhteydet saivat pää-

osin kiitosta. Ainoastaan Petaksen pysäkin ongelmallisuus vaihtopysäkinä aiheutti harmia erityisesti liikenteen hiljaisempina aikoina Lippajärven suuntaan. Osa väestä kaipasi myös lisää yölinoja. Tutkimuksissa todettiin, että Lippajärven suunnalta työmatkat, opintopaikoille matkustaminen ja vapaa-ajan matkat jne. hajaantui paljon. Jopa Helsingin Itäosiin riitti töissä kävijöitä, mutta suhteellinen vähäiset määrät. Sellon kulttuuritarjonnan toivottiin lisääntyvän, jotta välillä ei tarvitsi mennä Tapiolaan asti. Kulttuurikeskuksella on kuitenkin paikkansa, samoin WeeGeetalolla ym. suosituilla kohteilla Tapiolassa. Niihinkin on hyvät yhteydet nykyisin.

Nopeita yhteyksiä Selloon haluttiin lisää, mikä onkin sittemmin toteutunut.

Kun tuli tieto, että liikennevalojen rakentaminen siirtyy tälle vuodelle määrärahasyistä,

oltiin toki hieman pettyneitä, mutta nyt meillä valot ovat.

Liikennevalojen oli määrä olla valmiit 20.12.2010 mennessä ja jo 14.12.2010 ne olivat toiminnassa.

Lippajärveläiset ry iloitsee tästä. Alueen liikenneturvallisuuteen tuli suuri parannus. Toki aina on liikenteessä tarkkana oltava. Talviaikaan varsinkin pyöräilijöitä ei tahdo muistaa olevan liikkeellä.

Päällimmäisiä vilpittömiä tunteita kuulin pysäkillä pikkupojalta, joka bussia odottaessaan totesi, että "sitten saavat myös lapset vuoron kadun ylitykseen".

Toinen mielipide aikuiselta bussipysäkillä: "Valot tulivat todella tarpeeseen. Kyllä tätä kannatti odottaa".

Teksti Raili Suitiala

Kuvat: Jorma Lehto

KOLKEKANNAKSENTIEN JA VILNIEMENTIEN UUDET LIIKENNEVALOT

Kolkekannaksentien ja Vilniementien risteykseen tulevien liikennevalojen asemapiirustukseen on merkitty kaikki risteuksen opastimet, pylväät ja ilmaisimet. Opastimet ja pylväät ovat liikennevalojen näkyvä, maanpäällinen osa. Ilmaisimet ovat asfaltissa vähintään 70 mm:n syvyydessä. Pylväitä risteukseen tulee yhteensä 12, nämä on ilmaistu asemapiirustuksessa mustalla pallolla ja ne on numeroitu.

Kyseinen risteys on neliahaarainen ja siinä on myös neljä suojatietä, yksi jokaisen tienhaaran ylittämiseksi. Liikennevalojen käyttöönoton jälkeen kaikki ajoneuvosuunnat ja suojatiet toimivat valo-ohjatusti. Ajosuunnat on merkitty asemapiirustukseen kirjaimilla A, B, C ja D. Suojatiet puolestaan kirjaimilla E, F, G ja H.

Nämä liikennevalot tulevat olemaan päällä vuorokauden ympäri. Kun risteyksessä ei ole ajoneuvoja eikä jalankulkijoita, näyttävät

valot vihreää Kolkekannaksentietä pitkin saapuville ajoneuvoille ja Kolkekannaksentien suuntaisille suojateille.

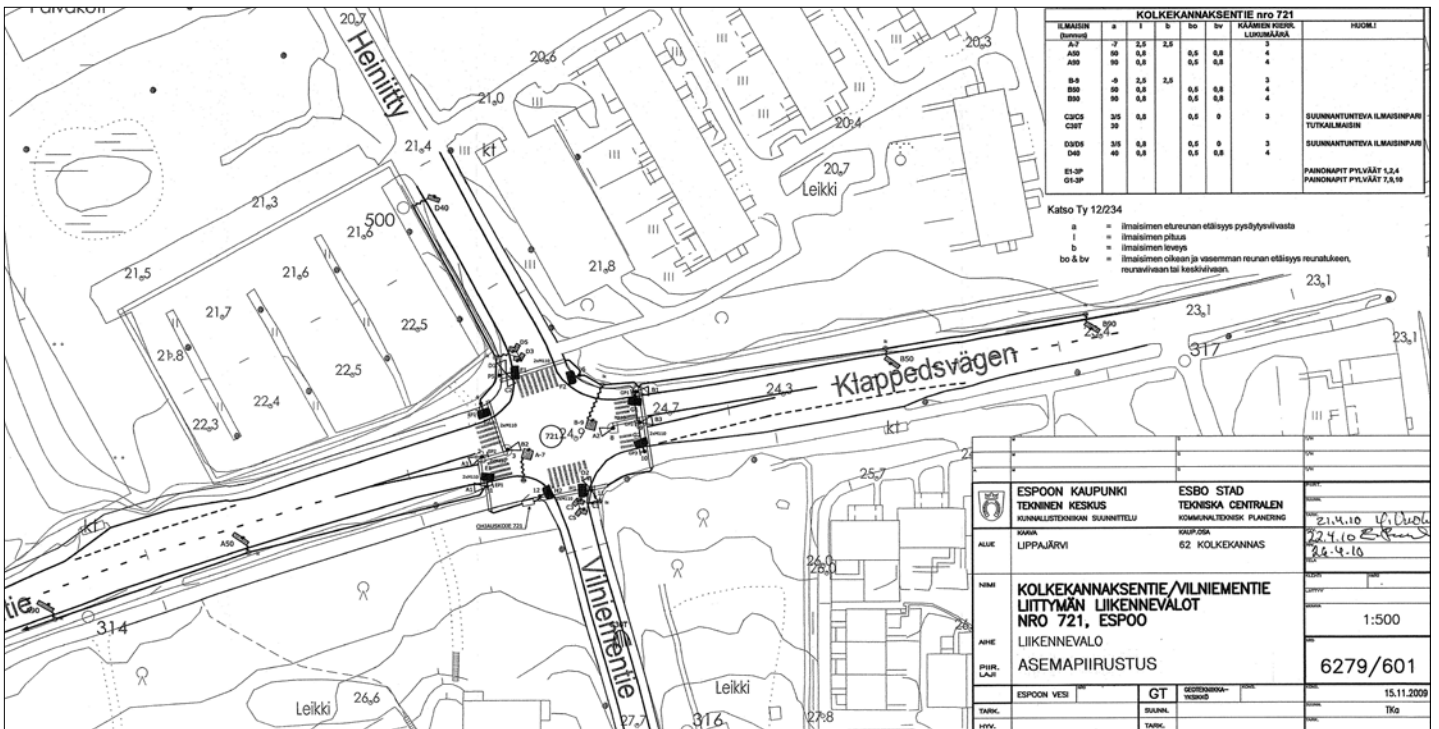
Asemapiirustuksessa esimerkiksi E1 ja E2 ovat Kolkekannaksentien ylittävän läntisen suojatien opastimet jalankulkijoille. Näille annetaan vihreää valoa liikennetilanteen mukaan, kun jalankulkija on painanut painonappia EP1, EP2 tai EP3. Painonappi EP2 on saarekkeella suojatien keskellä. Saarekkeella jalankulkija voi turvallisesti odotella valojen vaihtumista vihreäksi, mikäli ei ole ehtinyt suojatien yli ennen punaista valoa. Koska valot näyttävät vihreää sivusuuntien yli meneville suojateille H ja F mikäli muuta liikennettä ei ole, ei näille suojateille ole tarpeen olla painonappeja.

Kun ajoneuvo ajaa Kolkekannaksentietä pitkin kohti itää, häntä ohjaavat opastimet A1, A2 ja A3. Liikennevalot saavat tiedon saapuvasta ajoneuvosta ilmaisinsilmukoista

A50 ja A90, jolloin vihreää vaihetta pidetään päällä niin kauan että auto ehtii risteuksen ohi. Nämä ilmaisinsilmukat ovat tunnuksensa mukaisesti 50 ja 90 metrin etäisyydellä risteyksestä. Mikäli ajoneuvo tulee Kolkekannaksentietä länneestä ja on kääntymässä Heiniittyyn, mutta joutuu odottamaan ennen vasemmalle kääntymistään, on kohdassa läsnäoloilmaisimien A-7 pidentämässä vihreää valoa.

Sivusuunnilla on erilaiset ilmaisimet, sillä niissä on myös läsnäoloilmaisimet kuten D3, jotka lähettävät valoille vaihtumispyyntöä, kun ajoneuvo on saapunut niiden päälle. Vilniementietä pitkin valojo lähestyvistä autoista tulee tieto tutkailmaisimen C30T avulla. Tutkailmaisimien havaitsee ainoastaan liikkuvan ajoneuvon, mutta ei paikoillaan olevaa.

Teksti Sini Juuti Espoon kaupunki

Kuva: Asemapiirros

UUSI VIRKISTYSREITTI

Heiniemen läpi kulkeva ja edelleen Heiniityn reunaan sivuava Kolkekannaksentielle päättävä, pari vuotta sitten valmistunut virkistysreitti on saanut paljon käyttäjiä.

Kaupunki suunnittelee nyt uutta reittiä, joka alkaisi Heiniityn kohdalta tästä vanhasta reitistä kulkien pienen puron (purolla on nyt jo nimikin: Kärrransinoja) yli sivuten Aurinkoniityn taloryhmää. Balderin mäen talot ohitetaan melko läheltä ja sitten jatketaan kohti Lähderantaa.

Suunnitelmissa on kiertää Lähderantaa aivan Pitkäjärven rantaa sivuten eli järvinäköalaakin on tiedossa. Reitti yhtyisi sitten Urheilupuiston alueella jo oleviin polkuihin. Reitin arvioitu pituus olisi toista kilometriä. Katso oheista karttapiirrosta.

Hanke on vasta alkuvaiheessaan eikä linjausta maastoon ole vielä tarkemmin vahvistettu. Reitti tulisi kulkemaan kokonaisuudessaan kaupungin omistamalla maalla eivätkä siis maanomistusasiat ole esteenä linjaukselle. Reitti ei kuitenkaan tule lähellekään rantaa paitsi Lähderannan kohdalla. Sijoittamista rantaan estää sekä vetinen maasto että halu säilyttää ranta-alue erityisesti linnustolle häiriöttömänä pesintäalueena. Luontoa säästää myös alueella kulkevat sähkölinjat joiden aukkoja maastossa voidaan jonkunverran hyödyntää, eikä siis puustoa tarvitse niiltä osin kaataa.

Alueella on ollut muutamia huviloita ja vuosikymmeniä sitten alue on ollut maanviljelyspelttona alavilta osiltaan. Pellot ovat kasvaneet täysin umpeen ja lähes läpitukenmaton viidakko on tilalla.

Suunnitelmissa onkin tulevan polun varsin varovainen raivaus.

Polun rakenne tulisi olemaan samaa tasoa kuin Heiniemi-Heiniityn osuus, eli rakennetaan hyvä kiinteä pinta kävellä tai pyörällä. Valaistuksesta ei ole vielä päätöstä. Talvikunnossapitoa tuskin toteutetaan.

Kaupunki järjesti syyskuun lopulla tiedotustilaisuuden hankkeesta.

Paikalla Virastotalolla oli toistakymmentä espoolaista, valtaosa lähderantalaisia. Periaatteessa hanketta kannatettiin mutta kiipakka keskustelu syntyi linjausehdotuksesta aivan Lähderannan päässä, jossa katsottiin reitin tulevan liian lähelle taloja. "Näkevät kulkijat meidän keittiöön sisälle" taisi olla

eräs kommentti. Kaupunginsuunnitteluosaston edustajat korostivat kyllä haluaan saada sopu ja kaikkien hyväksyttävissä oleva ratkaisu aikaan. Juuri sen löytämiseksi tiedotustilaisuus siis pidettiin. Kuultu kritiikkiä ja esitetyt kommentit luvattiin ottaa huomioon jatkosuunnittelussa.

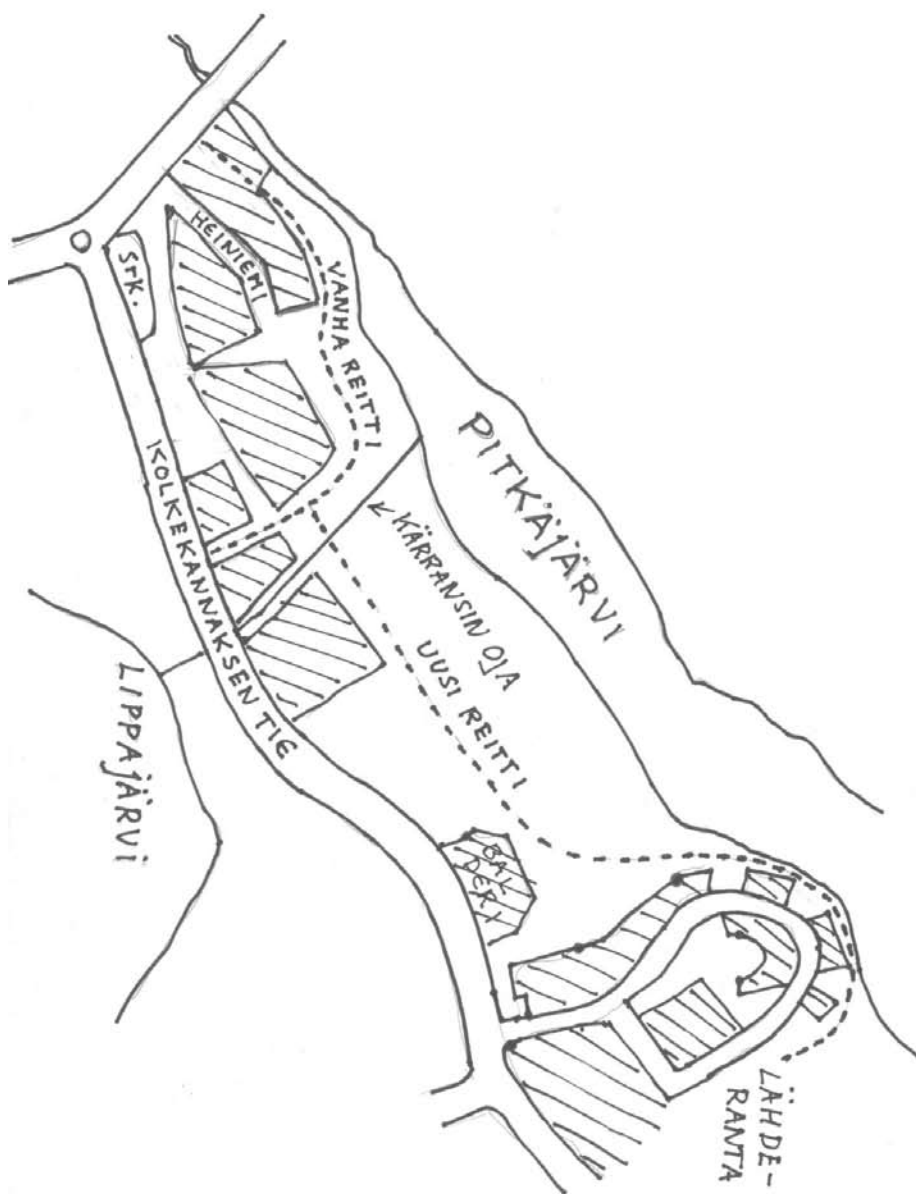
Myös pelättiin, että nuoriso ottaisi reitin käyttöön mopoillaan rallireittinä. Sama pelko oli myös vallalla kun Heiniemen reitti valmistui, mutta pelko on osoittautunut aiheet-

tomaksi. Kertaakaan ei allekirjoittanut ole mopoa vielä reitillä havainnut

Rahaa tulee menemään useita satoja tuhansia euroja.

Käyttökustannukset ovat onneksi kovin pienet joten toivotaan, että uusi reitti antaa virkeyttä ja iloa jokapäiväiseen elämäämme.

Teksti Lippajärveläiset ry:n hallituksen Perinneasiantuntija Aapo Kirvesniemi

Reitin sijainti maastossa on alustava

LIPPAJÄRVI MELKO HYVÄSSÄ HAPESSA

Oman kylän järvessä oli viime kesänä poikkeuksellisen mukavaa. Jokainen, joka pulahti edes kerran järveen, tunsikin keskikesän helteiden hellän syleilyn. Nämä sanat ovat tietenkin runollisuudessaan liioittelevia mutta tosiasiatkin puoltavat tuota sananlentoa. Nimittäin Espoon kaupungin limnologi Ilpo Kajaste vahvistaa, että ankaran talven paksuunnuttamasta jääkuoresta huolimatta, Lippajärvi selviytyi rasituksista ilman suuria ongelmia. Yleensä pitkäaikainen jääpeite lisää järven hapettomuutta, mikä lisää rehevöitymistä. Näin ei nyt tapahtunut ja merkittävänä osasyynä siihen voidaan pitää tehokasta hapetuslaitteistoa. Kajasteen mukaan hapetusmenetelmiä on kaksi. Talvisaikaan vesisuihkujärjestelmä hapettaa suppeammalla alueella, jotta sulana pysyvä alue olisi mahdollisimman pieni ajatellen järvellä liikkuvien turvallisuutta. Kesäisin vesimassojen

hapetus tapahtuu laajemmalla säteellä. Kajaste toivoo, että piakkoin julkistettavat kaupungit teettämät viralliset tutkimustulokset Espoon järvistä ovat samansuuntaisia. Tänä talvena jo marraskuun puolivälin jälkeen alkanut järven jäätyminen lisää paineita hapetuslaitteistolle.

Omat havaintoni tukevat Kajasteen näkemystä siitä, että järvi pärjää suhteellisen hyvin. Kolme kuukautta eli toukokuun puolivälistä elokuun puoliväliin kestäneen sameusmittauksen aikana totesin, ettei näkösyvyys laskenut kertaakaan, ei edes kovimmilla heinäkuun helteillä, alle metrin. Tämä tarkoittaa sitä, ettei silmällä havaittavia, pelättyjä sinileväaluttoja syntynyt suurella selällä. Toisin sanoen viime vuosina alkanut myönteinen suuntaus on jatkunut, mikä luo toiveikkautta järven pysymisestä aktiivisessa virkistyskäytössä myös tulevaisuudessa.

Takavuosina esimerkiksi 90-luvun lopulla ja viime vuosikymmenen alkuvuosina, näkösyvyys laski noin puoleen metriin jolloin sinileväaluttoja muodostui keskikesällä runsaasti.

Tosin järven matalammalla, läntisellä laidalla oli viime kesän helteillä havaittavissa pikkuhippusia jotain muuta vihertävää levää, joka tosin katosi melko nopeasti eikä se mainittavammin häirinnyt virkistyskäyttöä.

Kajaste kertoo, että järven hapetusta jatketaan tänä talvena ja ensi kesänä normaalilla tavalla. Myös hoitokalastusta järjestetään, jos vain Espoon kaupungin rahatilanne antaa siihen mahdollisuuden eli hankkeen kannattavuus arvioidaan vuosi kerrallaan.

Teksti ja kuvat: Jorma Lehto

LAPSIPERHE LIPPAJÄRVELLÄ

Kun neljä vuotta sitten tulimme sattumalta asunonäyttöön Lippajärvelle, emme olleet kuulleet koko kaupunginosasta. Hämmästyks olikin suuri, kun näin läheltä Helsingin keskustaa löytyi maalaismainen tunnelma. Ihastuimme luonnonkauniiseen vehreyteen ja Lippajärven läheisyyteen, vaikka toista meistä meinasi rauhallisuus jopa ahdistaa. Päätimme muuttaa Lippajärvelle, emmekä ole sitä päätöstä katuneet.

Esikoisen synnyttyä puoli vuotta myöhemmin selvisi kuinka lapsiystävällisestä alueesta on kyse. Ensimmäinen retki omalle uimarannalle suuntautui esikoisen ollessa kolmen päivän ikäinen ja sen jälkeen siellä

onkin tullut käytyä säännöllisesti. Myös Auran kappelilla toimivat kerhot muskareineen toivat mukavaa vaihtelua kotiäidin arkeen.

Esikoisen kasvaessa on tullut hyödynnettyä alueen hyviä liikuntamahdollisuuksia. Oman uimarannan kompakti koko sopii hyvin pienten lasten temmelyskentäksi. Lippajärven kentällä on tullut pelattua kesäisin jalkapalloa ja talvisin jääkiekkoa. Sukset jalassa on lykitty pitkin Lippajärven rantoja.

Päiväkotipaikka löytyi mukavan läheltä Heiniemestä. Olemme olleet erittäin tyytyväisiä pienen päiväkodin kodikkaaseen ja rauhalliseen tunnelmaan. Uudet liikennevalot Kolkekannaksentiellä ovat tehneet päiväko-

timatkasta entistä turvallisemman.

Parasta kuitenkin alueella on sen mukavat asukkaat. Tuntuu miellyttävän kylämäiseltä, kun tuttuihin kasvoihin törmää niin lähikaupassa kuin vapaa-ajan aktiviteeteisakin. Lasten kasvaessa olisi mukavaa, että mahdollisimman paljon lasten ystävistä olisi tutuista perheistä. Tämä voisi johtaa jo Jupperissa tutuksi tulleeseen ”koko kylä kasvatkaa” -periaatteen toteuttamiseen, jossa yhteisesti huolehdittaisiin lasten ja nuorten hyvinvoinnista.

Mukavia ja rauhallisia vuosia kaikille lippajärveläisille toivoo,

Perhe Lippajärveltä

KOULUNKÄYNTIÄ 140 V SITTEN

Espoon kunta syntyi virallisesti vuonna 1867. Tuohon aikaan Espoo oli maalaispitäjä, jonka suurimmat kylät olivat Nuuksio, Gammelgård ja Bemböle. Espoossa asui 3500 asukasta, ja heistä suomenkielisiä oli 350. Suomenkieliset asukkaat olivat pääosin tilatonta rahvasta, joka ei juuri kouluja käynyt.

Espoo perusti 1800-luvulla kymmenkunta ruotsinkielistä kansakoulua. Ensimmäinen niistä oli Lagstadin koulu, jossa oli erilliset koulut pojille ja tytöille aina 1900-luvulle saakka. Koulu aloitti toimintansa vuonna 1873. Ensimmäisenä vuonna oppilaita oli 29. Tammikuussa 1874 kouluun ilmoittautui 39 poikaa ja 40 tyttöä. Nuorin oppilas oli 8 v ja vanhin 16 v, keskimäärin oppilaat olivat 12-vuotiaita. Kaikki eivätkä käyneet koulua koko lukuvuotta. Keväällä pidettiin vuositutkinto, jonka yhteydessä oli käsityönäyttely. Lopuksi työt huutokaupattiin. Koko kunnassa oli 730 kouluikäistä lasta, joista oppikouluun lähti kolme! Koko Suomessa oli noihin aikoihin 145 kansakoulua, joista 17 ruotsinkielisiä.

Lähinnä nykyistä Lippajärveä toimi Aurora Karamzinin perustama Träskändan koulu. Se oli järjestyksessä toinen kansakoulu Espoossa. Koulurakennus (vuodelta 1892) on yhä olemassa päiväkotina Karamzinin koulun vieressä.

Ensimmäiset suomenkieliset kansakoulut perustivat yksityiset ihmiset. Ensimmäisen suomenkielisen koulun Espoo otti haltuunsa v. 1902. Koulun nimi on vaihdellut. Aluksi sitä kutsuttiin Äminnen kansakouluksi. Se sijaitsi nykyisessä Kurttilassa. Sitten koulun nimi oli Espoon kirkonkylän ja lopulta Kaukalahden kansakoulu. Seuraavaksi perustettiin suomenkielinen kansakoulu Leppävaaraan vuonna 1906 ja Viherlaaksoon vuonna 1914. Nykyisen Lippajärven lapset kävivät sitä koulua. Koulunkäynti oli vapaaehtoista vuoten 1921 saakka, jolloin annettiin laki oppivelvollisuudesta.

Helsinkiläiset hankkivat Espoosta mieluusti huvilatontteja. Tätä helpotti junaradan rakentaminen. Naapuristamme Grankullasta tuli vuonna 1915 itsenäinen huvilayhdyskunta, ja vuonna 1920 kauppa. Lippajärven seutu tunnettiin Petaksena, ja se oli niinikään huvila-alueita. Toisen maailmansodan jälkeen alueelle alkoi muuttua pysyvästi lapsi-

perheitä niin, että koulunkäynnin järjestäminen tuli ajankohtaiseksi.

1940-LUKU

Lippajärveläislapset kävivät 40-luvulla koulua Viherlaaksoon vuonna 1914 perustetussa kansakoulussa. Osa siirtyi neljännen luokan jälkeen Viherlaakson yhteiskouluun (vuosina 1941-1944 koulun nimi oli Kauniaisten yhteiskoulu), joka oli lähin oppikoulu - ja tietääkseni ensimmäinen Espoossa. Sitä aikaisemmin oppikoulua lähimmät oppikoulut olivat Helsingissä. Sotavuosina koulujen toiminta ei ollut säännöllistä. Aivan vuosikymmenen lopulla vuonna 1949 Petakseen saatiin Viherlaakson Petaksen sivukoulu.

1950- LUKU

Melkein koko 50-luvun lapset kävivät koulua Petaksen sivukoulussa, joka toimi nyt jo puretussa vanhassa kartanorakennuksessa Turuntien varrella.

Vuonna 1957 sivukoulu sai uuden kivirakennuksen. Se edusti oman aikansa uutta kouluarkkitehtuuria. Rakennuksessa oli kaksi kerrosta ja mm. erillinen liikuntasali. Tekniselle työlle oli oma aineluokka. Keitto ja ruokala sijaitsivat toisessa kerroksessa, edellinen nykyisessä terveydenhoitajan huoneessa ja jälkimmäinen Sarin Sope-luokassa ja näytämöllä. Molemmissa kerroksissa oli luokkia. Ensimmäisen kerroksen nykyisessä pikku-ATK-tilassa oli tuolloin opettajainhuone, ja AV-huoneemme oli koulunjohtajan kanslia.

Sivukoulu aloitti toimintansa syksyllä 1957. Vuonna 1958 koulu itsenäistyi Myllykylän kansakouluksi. Vihkiäiset pidettiin 23.11.1958. Ensimmäinen koulunjohtaja oli Sakari Vilonen. Hän jatkoikin koulunjohtajana 20 vuotta, aina peruskouluun siirtymiseen vuoteen 1977 saakka. Samana vuonna johtokunta hyväksyi koululle oman opetussuunnitelman. Koulun opettajakuntaan kuului mm. Inkeri Soiniitty.

1950-luvulla kansakoululaitos koki suuria uudistuksia. Erilliset alakansakoulut yhdistettiin varsinaiseen kansakouluun, ja kansakoulun kuuden luokan jatkoksi perustettiin kansalaiskoulu. Oppilaat saattoivat nyt jatkaa koulunkäyntiä joko oppikoulussa tai kansai-

liskoulussa Leppävaarassa. Espoossa oli jo kolme oppikoulua. Vuonna 1952 aloitti toimintansa Etelä-Espoon yhteiskoulu (nykyisin Haukilahden koulu ja lukio) ja vuonna 1958 Tapiolan yhteiskoulu.

1960-LUKU

Espoo kasvoi rajua vauhtia. Kunta muuttui kauppalaksi vuonna 1963. Myllykylän koulu jäi pian ahtaaksi. Oppilasmäärä kasvoi 145:sta 212:een. Oppilaita oli hajasijoitettava muihin kouluihin, mm. Träskändaan.

Myllykylän kansakoulussa harrastettiin vilkkaasti musiikkia. Koulussa kehitettiin englannin kielen opetusta - mikä oli ihan uutta kansakoulussa. Paperia keräämällä hankittiin ensimmäiset televisiot kouluun. Koulun yhteyteen rakennettiin urheilukenttä.

Kansakoulujen hallinto muuttui niin, että oma johtokunta vaihtui kunnan yhteiseksi johtokunnaksi. Niin oli ollut kaupungeissa jo pitkään. Samalla Espooseen tuli kaikille kansakouluille yhteinen opetussuunnitelma.

Koulunkäynti jatkui oppikouluissa tai kansalaiskouluissa. Vuonna 1964 aloitti toimintansa Kauniaisten suomalainen yhteiskoulu.

1970-LUKU

Vuonna 1972 Espoosta tuli kaupunki. Espoon voimakas kasvu jatkui. Myllykylässä oppilasmäärä pysyi tiloihin nähden liian korkeana (237-243). Oppilaita hajasijoitettiin ja kuljetettiin vuosien varrella muihin kouluihin mm. Karhusuolle, Bemböleen, Viherkallioon, Rastaalaan ja Karakallioon.

1970-luvun suuri koulutuspoliittinen muutos oli siirtyminen peruskoulujärjestelmään syksyllä 1977. Koulun nimi muuttui Auroran kouluksi (ala-aste). Peruskoulussa noudatettiin uutta opetussuunnitelmaa (POPS). Nyt kaikki oppilaat opettelivat vierasta kieltä (englantia).

Jokaiselle koululle tuli oma kouluneuvosto. Uudeksi koulunjohtajaksi tuli Pentti Jormanainen. Oppilaat jatkoivat ala-asteen jälkeen opintojaan asuinpaikkansa mukaan kolmella eri yläasteella: Karakalliossa, Viherkalliossa ja Kauniaisten Kasavuoressa.

Auroran koulu oli yksi niitä kouluja, joista

Helsingin yliopiston kasvatustieteen laitos keräsi aineistoa professori Matti Koskenniemen vetämää DPA-Helsinki tutkimusta varten.

1980-LUKU

Vuonna 1980 koulun oppilaita sijoitettiin kuuteen eri kouluun. Tilanne helpottui hetkeksi, kun vuonna 1981 koululle valmistui puinen lisäsiipi ja kaksi tilapäiseksi tarkoitettua parakkia. Tilapäisyys kesti 22 vuotta.

Oppilasmäärän kasvu kuitenkin jatkui. Lukuvuonna 1984-85 oppilaita oli jo 432! Luokkia oli sijoitettu mm. näyttämölle. Koulua käytiin kahdessa vuorossa. Espoo ratkaisi ongelman jakamalla koulupiirin kahtia ja perustamalla piirin pohjoisosaan uuden koulun: Järvenperän koulun (ala-aste). Se valmistui vuonna 1987, ja tilapula hellitti.

Peruskoulun opetussuunnitelma ohjasi kaikkien koulujen opetusta hyvin samanaikaisesti. Oppilaat saivat numerotodistukset, ja arvostelussa tuli noudattaa ns. Gaussin jakautumaa. Vuonna 1980 koulun kieliohjelma laajeni. Oppilaat saivat valita kolmannella luokalla alkavaksi kieleksi joko englannin tai ruotsin.

Vuonna 1985 säädöksiä muutettiin, ja peruskoulut saivat omat johtokunnat. Sa-

maan aikaan uusittiin peruskoulun opetussuunnitelma. Kunnat saivat laatia opetussuunnitelmaan omia osuuksia. Espoon oma opetussuunnitelma valmistui vuonna 1987. Oppimäärässä suosittiin taito- ja taideaineita. Oppilasarvostelu pehmeni. Sanallinen arviointi tuli mahdolliseksi aluksi 1-2 luokille. Myös koulut saivat luvan hieman painottaa tuntijakoaan ja ratkaista, missä aineissa koko luokka jaettiin pienemmiksi ryhmiksi.

Luokat alkoivat käydä leirikoulussa. Kehotoiminta oli vilkasta: koululla toimi mm. kuoro-, bändi-, elokuva-, teatteri- ja liikunta-kerhoja. Vuosikymmenen puolivälin jälkeen alkoivat tietokoneet tulla kouluihin. Ensimmäiset kaksi tietokonetta saatiin Auroraan vuoden 87-88 vaihteessa. Ne olivat mustavalkoisia, 9 tuuman näytöllä varustettuja Macintosh Plus-pöytäjä, joissa ei ollut edes lisälevyasemaa - kiintolevyistä puhumatta. Ruotsin kieltä oli mahdollista opiskella pitkänä kielenä.

1980-luvulla koulunjohtajia kutsuttiin rehtoreiksi. Rehtorit vaihtuivat Auroraassa vilkkaasti. Pentti Jormanaisen sijaisena toimi Raita Karvinen vuoden verran. Kun Jormanainen siirtyi Joensuuhun, uudeksi rehtoriksi valittiin Olavi Lamberg (1983-1989) ja ja sitten Martti Hellström (1989-). Rehtori sai

avukseen osapäiväisen kanslistin. Ensimmäinen heistä oli Airi Valkonen.

1980-luvun loppu oli ns. koulunkehittämisen kultakautta. Hallinto innosti kouluja omaileimaistumaan. Auroraan koulu valitsi teemakseen esteettisen eheyttämisen. Koulu pääsi mukaan Kouluhallituksen kulttuuriprojektiin, joka poiki vuosien varrella monia yhteistyötilaisuuksia. Tiedotusta tehostettiin julkaisemalla Aurora-lehteä. Sen komeasta taitosta vastasi opettaja Anna-Liisa Korhonen.

1990-LUKU

Yhteiskunnallinen kehitysvauhti senkun kiihtyi. 90-luvun alku oli voimakkaan taloudellisen kasvun aikaa. Kouluhin satsattiin. Aurora sai lisäksi arvokasta lisäresurssia mm. kulttuuri- ja raittustoimistoilta. Aurorasaa kokeiltiin kaikenlaista mm. sanallisen arvioinnin ulottamista viidennelle luokalle saakka. Aloitimme valinnaiskurssit vuonna 1993. Vuonna 1991 otettiin käyttöön uudenlainen päivänrytmi: keskelle päivää tuli siesta. Koulu ja luokkatoimikunnat herättivät henkiin Aurora-päivän vuonna 1990. Toimimme myös opettajankoulutuslaitoksen kenttäkouluna - ja yhtenä vuonna meillä suoritettiin jopa päättöharjoittelu.

Yhdistyksen tapahtumia: Laskiaisnuotio 2010

Sähköpostin käyttö vakiintui 90-luvulla yhdeksi tärkeimmistä tietokoneiden käyttötoivoistamme ja ensimmäinen modeemi hankittiin jo vuonna 1990.

Käynnistimme vuonna 1995 Comenius-hankkeen. Viiden vuoden ajan rehtorilla ja opettajilla oli mahdollisuus vierailta Itävallan ja Iso-Britannian kouluissa.

Vuonna 1991 Suomessa alkoi lama, ja se iski myös kouluihin, aluksi kevyemmin, mutta vuonna 1993 jo rajusti. Ns. tuntikehystä leikattiin 5 %. Opettaja lomautettiin ja määrättiin vaihtamaan lomarahat vapaiksi. Yritimme keksiä luovia ratkaisuja, joilla vahingot olisivat olleet oppilaille mahdollisimman pienet. Näihin ratkaisuihin kuului mm megatunnit. Koulujen määrärahoja leikattiin. Kirjoja alettiin kierrättää. Vanhemmat ostivat luokkiin tietokoneita. Lamaa kesti neljä vuotta. Noina vuosina tuntimääriä ja määrärahoja leikattiin ja opetusryhmiä kasvatettiin.

Samoihin aikoihin lisättiin kuntien ja koulujen autonomiaa. Ruotsinlukijat saivat jo vuonna 1992 ottaa vapaaehtoisena toisen kielensä ns. A2-englannin. Meillä kieliohjelma tuli sellaiseksi, että kolmannelta luokalta oli mahdollista valita A1-kieliksi ruotsi tai englanti. Ruotsin valinneet saivat ottaa viidenneltä luokalta ns. A2-englannin. Opettajat kehittivät opetusta innokkaasti. Auroran Peppi-projekti esiteltiin New Yorkissa saakka vuonna 1992. Olimme mukana useissa tietokoneavusteisen opetuksen kehittämishankkeissa, joissa erityisesti tarvittiin opettaja Juha Hyvärisen asiantuntemusta. Koulumme AuroraPress-ilmoitustaulu aloitti toimintansa Elisassa maaliskuussa -91. Vuosikymmenen loppupuolella myös internet tuli kouluihin. Syksyllä -94 Tele järjesti koulussamme viestintäleirin, jonka aikana lukujärjestyksen mukainen työskentely jätettiin kolmeksi päiväksi, ja kaikki 4-6-luokkalaisten perehtyivät videoiden, lehden ja radio-ohjelman tekoon. Kokeilimme kaksi lukuvuotta ns. parkkiluokkaa. Toteutimme ensimmäiset Via Dolorosat-joista onkin tulleet koulumme perinne. Jouluna 1995 kokeilimme myös adventtipolkua.

Koulut saivat laatia itse omat opetussuunnitelmansa. Auroran uusi opetussuunnitelma valmistui vuonna 1994. Oppimäärä oli kuvattu väljästi. Oppilaille oli tarjolla sekä valinnaisia että vapaaehtoisia aineita. Erityisen suosittu aine oli science. Oppilaitten viikkotuntimäärä saattoi vaihdella. Jokaisella koululla oli itse laaditut todistuslomakkeet.

Opettajat kehittivät opetusta innokkaasti. Innostuimme niputtamaan osan uskontotun-

neista ns. katsomuspäiviksi. Opettaja Päivi Pelli-Kouvo kehitti kaksikielipetusta, jolla rikastettiin kaikkien luokkien opetusta. Olimme mukana mm. Koulun Kerhokeskuksen taidekasvatushankkeessa, Koulu 2010- ja majakkakouluhankkeissa. Ns. telematiikan osalta olimme pioneereja. Miedät kutsuttiin mukaan IMTECin Koulu 2020-projektiin, joka alkoi syksyllä -92 ja kesti kaksi vuotta. Vuosikymmenen puolivälissä teimme hartiavoimin töitä Freenetin virtuaalikoulun kimpussa. Olimme sillä mukana kansainvälisesti kiinnostavassa -akvaarioprojektissa. Kuuluimme myös Euroopan Terveet koulut-hankkeeseen.

1990-luvun puolivälissä lama väistyi, mutta koulupuolella niukkuutta purettiin hieman hitaasti. Vuonna 1997 alkoivat taas uudet kehys- ja määrärahaikkaukset. Auroran johtokunta kohautti hankkimalla palkkiorahoillaan ekaluokkalaisten aapiset.

Vuosina 1997-2000 meillä toimi oma yläkoululuokka, jolle laadittiin oma opetussuunnitelma. Luokkaa veti Risto Shiray. Käynnistimme myös vuosikymmenen lopulla Espoon ensimmäisen starttiluokan koululuykkäyslapsille.

Kodin ja koulun yhteistyö oli monimuotoista. Vuonna 1996 vanhemmat käynnistivät Kylä kaikille- projektia, joka tähtäsi oman Lippajärven alueemme viihtyvyyden ja turvallisuuden lisäämiseen. Studia-Aurora luennonsijoina olivat mm. lastenpsykiatri Jari Sinkkonen, psykologi Keijo Tahkokallio, KT Heikki Happonen, kriitikko Jukka Kajava (TV ja tietokonepelit), arkiatri Risto Pelkonen (Elämähallinta), nuorisoneuvoja Taija Blom (elämähallinta), tapakasvattaja Kaarina Suonperä, opettajankouluttaja Tarja Ehnqvist, emeritusprofessori Matti Bergström, näyttelijä Kari Väänänen.

Oppilasmäärä säilyi 90-luvun melko tasaisena (290- 310), ja mahduimme varsin hyvin tiloihin. Heiniitty rakennettiin, ja siirret-

tiin Järvenperän koulun piiriin. Ajan hengen mukaisesti helpotettiin ns. vieraassa piirissä koulunkäyntiä myös ylä-asteilla.

Vuonna 1998 saneerattiin koulumme TN-sali turvalliseksi. Samassa yhteydessä tuulivarastosta tehtiin bändikämpä- sitä ennen bändit olivat harjoitelleet entisissä ulkovesoissa.

90-luvun lopulla Espoo alkoi toteuttaa organisaatiomuutoksia, jotka johtivat lopulta TOP-hankkeen kriisiytymiseen. Koulutuspolitiikassa alettiin hermostua koulujen erilaisuuteen, ja mm. arvosteluohjeita tarkennettiin.

2000-LUKU

Espoon taloudellinen tilanne on vahvistunut koko vuosikymmenen ajan. Kaupunki on myös satsannut kouluihin. Vuonna 2008 Espoolla lienee maan paras ns. tuntikehys (kun Kauniaista ei oteta mukaan). Tietotekniikan kehitys on jatkunut nopeana. Koulujen koneet uusitaan tiheästi, ja ne hoidetaan keskitetysti. Vuosikymmenen puolivälissä Espoo järjesti kaikille oppilaille opit-tunnukset, jotka mahdollistavat varsin monipuolisen nettimateriaalin käytön opetuksessa. Kesällä 2008 myös koulukirjastomme siirtyi ATK-aikaan.

Kodin ja koulun yhteistyö oli vilkasta. Koti & Koulu ry, organisoivat huippuluennonsijojat Studia-Aurora-sarjaan. Lippajärvellä puhuivat mm. professori Kari Uusikylä, lehtori Tapio Ahokallio, psykiatri Raisa Cacciatora, kouluttaja Timo Nuutinen ja psykiatri Ben Furman.

Pienen tauon jälkeen Studia Aurora heräsi henkiin keväällä 2008, jolloin vieraina olivat mediakasvattaja Anu Ruhala sekä Irene Ojansuu ja Anu Kiesvaara.

Teksti Martti Hellström Auroran koulu Lippajärvi Espoo/ heinäkuu 2008

